

KARIN SLAUGHTER

BAIMĒS
NUOJAUTA

Alma littera

1

Sara Linton žvelgė į „Dairy Queen“ įėjimą, lydėdama akimis besilaukiančią seserį, išeinančią su šokoladu aplietų ledų indeliais rankose. Kai Tesa ėjo per mašinų aikštelę, pakilo vėjas, ir violetinė suknelė kilstelėjo aukščiau kelių. Sesuo stengėsi prisilaikyti megztuką ir neištaškyti ledų, o kai priėjo arčiau mašinos, Sara nugirdo ją keiksnojančią.

Stengdamasi nenusikvatoti, Sara pasilenkė atidaryti durelių ir paklausė:

– Reikia pagalbos?

– Ne, – atsakė Tesa, sprausdamasi į mašiną. Įsirangė ir padavė Sarai ledus. – Ir nustok čia juoktis iš manęs.

Sara net krūptelėjo, kai sesuo nusispyrė basutes ir susikėlė basas kojas ant prietaisų skydelio. „BMW 330i“ buvo vos poros savaičių senumo, o Tesa jau spėjo ant užpakalinės sėdynės palikti pakelį aptirpusių „Goobers“ ir priekinį kilimėlį aplaistyti apelsinine „Fanta“. Jei Tesa nebūtų beveik aštuonis mėnesius nėščia, Sara būtų ją pasmaugusi.

Paklausė:

– Kur taip ilgai užtrukai?

– Reikėjo pasiუსiوتي.

– Vėl?

– Ne, man tiesiog patinka vaikščioti į „Dairy Queen“ tualetą! – atkirto Tesa. Ji vedavosi ranka veidą. – Jėzau, kaip karšta.

Netarusi nė žodžio, Sara įjungė stipresnę oro kondicionieriaus srovę. Kaip daktarė, ji suprato, kad Tesa tėra savo pačios hormonų auka, bet retsykais atrodydavo, kad visiems būtų geriausia uždaryti Tesą dėžėje ir neišleisti, kol nepasigirs kūdikio verksmas.

– Kiek ten žmonių, – pratarė Tesa pilna burna šokoladinio sirupo. – Po galais, ar neturėtų jie visi būti bažnyčioje, ką?

– Hm, – atsakė Sara.

– Visur nešvara. Tu tik pažiūrėk, – Tesa mostelėjo šaukštu, rodydama į mašinų aikštelę, – žmonės tiesiog meta šiukšles ir nė nepagalvoja, kas jas surinks. Gal mano, kad atskris šiukšlių fėja, ar ką.

Sara valgydama ledus kažką pritariamai sumurmėjo, o Tesa toliau traukė skundų litaniją apie visus „Dairy Queen“ pirkėjus, nuo vyriškio, kalbėjusio mobiliuoju telefonu, iki moters, kuri dešimt minučių laukė eilėje, o kai priėjo prie prekystalio, neapsisprendė, ko nori. Po kurio laiko Sara jos nebegirdėjo, tik žvelgė į mašinų aikštelę ir mąstė apie laukiančią sunkią savaitę.

Prieš kelerius metus Sara pradėjo dalį dienos dirbti apygardos koronere, kad galėtų iš pensijon išeinančio partnerio perpirkti Hartsdeilo vaikų klinikos dalį, bet pastaruoju metu darbas morge visai sujaukė jos, kaip pediatrės, tvarkaraštį. Paprastai apygardos koronerės pareigos daug laiko neužimdavo, bet praėjusią savaitę ji klinikoje nepasirodė dvi dienas, nes turėjo liudyti teisme, tad šią savaitę teks dirbti viršvalandžius.

Darbas morge vis dažniau trukdė klinikoje, ir Sara suprato, kad po poros metų teks rinktis kurį nors vieną. Atėjus laikui, apsispręsti bus nelengva. Teismo medikės darbas buvo iššūkis, kurio jai baisiai reikėjo, – dėl to ji prieš trylika metų iš Atlantos grįžo į Grantso apygardą. Kartais pagalvodavo, kad be nuolatinių kliūčių, keliamų teismo medicinos, jai atrofuotusi smegenys. Tačiau vaikų gydymas buvo tikra atgaiva, ir Sara, kuri susilaukti savų atžalų negalėjo, suprato, kad pasiilgtų bendravi-

mo su jais. Ji kasdien apsigalvodavo, kurios pareigos mielesnės. Po sunkios dienos viename darbe antrasis atrodydavo idealus.

– Pusamžė! – spiege Tesa taip garsiai, kad patraukė Saros dėmesį. – Man trisdešimt ketveri, o ne penkiasdešimt. Kaip slaugė gali šitaip sakyti nėščiai moteriai?

Sara pažvelgė į seserį.

– Ką?

– Ar tu bent klausaisi, ką aš šneku?

Sara pasistengė įtikinamai apsimesti.

– Taip. Žinoma, kad klausausi.

Tesa susiraukė.

– Tu vėl galvoji apie Džefrį, tiesa?

Klausimas Sarą nustebino. Šį sykį ji tikrai neprisiminė buvusio vyro.

– Ne.

– Sara, nemeluok man, – nukirto Tesa. – Visas miestas penktadienį matė prie nuovados tą iškabų mergiotę.

– Ji rašė rades ant naujos policijos mašinos, – atsakė Sara, o skruostus užliejo kaitra.

Tesa priblokšta pažvelgė į ją.

– Ar ne tuo jis teisinosi ir praėjusį kartą?

Sara neatsakė. Ji dar nepamiršo, kaip vieną dieną grįžo namo iš darbo anksčiau ir aptiko Džefrį lovoje su vietos iškabų parduotuvės savininke. Visa Lintonų šeima ir stebėjosi, ir miršo, kad Sara vėl susitikinėja su Džefriu, ir nors pati Sara jautėsi taip pat, niekaip neįstengė nuo jo visiškai atsiriboti. Džefrio atžvilgiu neįmanoma vadovautis jokia logika.

Tesa įspėjo:

– Tu tik būk su juo atsargi. Neleisk jam per daug atsipalaiduoti.

– Aš ne kvailė.

– Kartais kvailė.

– Tu pati kvailė, – atrėžė Sara, bet pasijuto keistai, dar nė nespėjusi ištarti žodžių.

Mašinoje buvo tylu, tik borbė oro kondicionierius. Galiausiai Tesa pratarė:

– Reikėjo sakyti: kas pirmas sakė, ant savęs pasisakė.

Sara norėjo nuleisti viską juokais, bet buvo pernelyg suirzusi.

– Tese, čia ne tavo reikalas.

Sesuo nusikvatojo taip garsiai, kad Sarai net ausyse spengė.

– Na, mieloji, po galais, juk čia visai niekam tikęs argumentas. Neabejoju, kad Marla Sims pastvėrė telefono ragelį, tai kalaitėi nė neišlipus iš mašinos.

– Nevadink jos šitaip.

Tesa vėl pamojo šaukštu.

– O kaip vadinti? Kekše?

– Niekaip, – pasakė jai Sara visiškai rimtai. – Niekaip nevadink.

– Ak, o aš manau, kad ji verta kelių švelnių žodelių.

– Tai Džefris buvo neištikimas. Ji tiesiog pasinaudojo palankia proga.

– Žinai, – pratarė Tesa, – aš kadaise irgi pasinaudodavau patogia proga, bet niekada nesivaikiau vedusio.

Sara užsimerkė, mėgindama mintimis užtildyti seserį. Ji nenorėjo apie tai kalbėtis.

Tesa pridūrė:

– Marla pasakojo Penei Brok, kad ji sustorėjo.

– O kodėl tu kalbėjaisi su Pene Brok?

– Jiems virtuvėje užsikimšo kanalizacija, – atsakė Tesa, garsiai apčiulpdama šaukštą. Kai išsipūtęs pilvas ėmė trukdyti judėti, ji nustojo talkininkauti tėvui šeimos santechnikos įmonėje visą darbo dieną, bet įkišti į kriauklę pompą dar sugebėjo. – Penė sakė, kad ji stora karvė.

Nors nenoromis, Sara nesutvardė triumfo jausmo, bet tuoju užliejo kaltė, kad džiaugiasi platėjančiais kitos moters klubais. Ir subine. Iškabų mergaitė ir taip jau mažumėlę braškėjo per siūles.

Tesa tarė:

– Tu šypsaisi.

Tikrai; Sarai net gėlė skruostus, taip stengėsi neprasižioti.

– Koks siaubas.

– Kodėl?

– Nes... – Sara nutilo. – Nes jaučiuosi paskutinė kvaiša.

– Na, kas esi, tas esi, kaip pasakytų Popajus. – Tesa labai pabrėžtinai plastikiniu šaukštu išgramdė menkiausius ledų likučius iš kartoninio indelio. Ji sunkiai atsiduso, lyg diena ką tik būtų pasidariusi dar blogesnė. – Ar galiu pabaigti tavo?

– Ne.

– Aš nėščia! – suspigo Tesa.

– Kuo aš kalta.

Tesa toliau gramdė savo induką. Dar labiau suerzino seserį, pradėjusi kasytis padą į raštuoto medžio prietaisų skydelio apdailą.

Tik po visos minutės Sara pajuto lyg kūjo smūgis kertančią vyresniosios sesers kaltę. Pamėginusi ją nuginti ir toliau valgyti ledus, pajuto, kad jie stringa gerklėje.

– Štai, mažvaikė tu. – Sara padavė induką.

– Ačiū, – meiliai padėkojo Tesa. – Gal galim nusipirkti dar, kad turėtume vėliau? – pasiūlė ji. – Tik gal nueitum tu? Nenuoriu, kad žmonės galvotų, jog aš kiaulė, – ji meiliai nusišypsojo, plevendama blakstienomis, – be to, galimas daiktas, būsiu mažumėlę supykdytusi vaikį už prekystalio.

– Kažin kuo?

Tesa nekaltai mirktelėjo.

– Kai kurie žmonės tiesiog jautrūs.

Sara atidarė duris, nudžiugusi, kad atsirado proga išlipti iš mašinos. Jai nuėjus vos keletą žingsnių, Tesa nuleido langelį.

– Žinau, – atsakė Sara. – Papildomai šokolado.

– Aha, bet pala, – Tesa nulaižė ledus nuo mobiliojo telefono šono ir iškišo jį pro langelį, – Džefris.

Sara sustojo žvyruotoje šalikelėje tarp policijos automobilio ir Džefrio mašinos ir susiraukė išgirdusi, kaip į mašinos šoną pyška akmenukai. Savo dvivietį kabrioletą į didesnę modelį ji iškeitė tik tam, kad tilptų vaikiška kėdutė. Tesa ir gamtos stichijos sutremps BMW dar iki kūdikiui gimstant.

– Čia? – paklausė Tesa.

– Taip. – Sara trūktelėjo rankinį stabdį ir pažvelgė į priešais nusidriekusią išdžiūvusią upės vagą. Nuo dešimtojo dešimtmečio vidurio Džordžiją kamavo sausra; didžiulė upė, kadaise vingiavusi per mišką lyg stora, tingi gyvatė, susitraukė ir virto vos gurgenančiu upeliūkščiu. Liko tik suskeldėjęs, sausas karakasas, o betono tiltas trisdešimt pėdų virš vandens atrodė suręstas ne vietoje, nors Sara dar prisiminė, kad žmonės nuo jo žvejodavo.

– Ten lavonas? – paklausė Tesa, rodydama į pusračiu stovinčių vyrų pulkelį.

– Tikriausiai, – atsakė Sara, svarstydama, ar jie koledžo teritorijoje. Grantos apygardą sudarė trys miestai: Hartsdeilas, Medisonas ir Eivondeilas. Hartsdeilas, kuriame buvo įsikūręs Grantos technologijų koledžas, buvo apygardos pažiba, ir jei nusikaltimas įvykdavo miesto ribose, jis visiems atrodydavo dar žiauresnis. O nusikaltimas koledžo teritorijoje būtų tikras košmaras.

– Kas nutiko? – nekantriai paklausė Tesa, nors anksčiau niekada nesidomėjo šia Saros darbo dalimi.

– Tai ir turiu sužinoti, – priminė jai Sara, lenkdamasi prie daiktadėžės stetofonendoskopu. Mašinoje buvo ankšta, ir Saros ranka prigludo prie Tesos pilvo. Akimirka ji ją ten sulaikė.

– Ak, sesute, – aikelėjo Tesa, suimdama Saros ranką. – Aš taip tave myliu.

Sara nusijuokė iš Tesos staiga sužvilgusių ašarų, bet kažkodėl ir pati pajuto jas trykštant.

– Ir aš tave myliu, Tese. – Ji spustelėjo seseriai ranką ir pridūrė: – Palauk mašinoje. Ilgai netruksiu.

Kai Sara užtrenkė mašinos dureles, Džefris artinosi jos pasitikti. Jo tamsūs plaukai buvo tvarkingai sušukuoti atgal, ties sprandu dar mažumėlę drėgni. Jis vilkėjo juosvai pilku, tobulai išlygintu ir prigludusiu kostiumu, prie krūtinės kišenėlės – auksinis policininko ženklelis.

Sara mūvėjo sportinėmis kelnėmis, regėjusiomis ir geresnių laikų, vilkėjo marškinėliais, kurie jau valdant Reiganui nebebuvo balti. Basnirčia avėjo sportbačiais, o jų raišteliai buvo neužveržti, kad galėtų juos apsiauti ir nusiauti nė nepasilenkdama.

– Nereikėjo taip puošti, – pajuokavo Džefris, bet ji išgirdo jo balse įtampą.

– Kas ten?

– Gerai nežinau, bet, man regis, kažkas nešvaraus... – Jis stabtelėjo, įsistebeilijęs į mašiną. – Atsivežei Tesą?

– Buvom pakeliui, o ji pati norėjo... – Sara nutilo, nes iš tikrųjų jokio paaiškinimo neturėjo, tiesiog šiuo metu jos gyvenimo tikslas – kad Tesa būtų patenkinta ar, mažų mažiausiai, kad nezyztų.

Džefris tuojau viską suprato.

– Matyt, nebuvo prasmės su ja ginčytis?

– Ji pažadėjo sėdėti mašinoje, – atsakė Sara ir iškart išgirdo, kaip jai už nugaros užtrenkiamos durelės. Apsigrėžusi įsisprenė rankomis į klubus, bet Tesa jau mojo jai ranka.

– Man reikia ten, – pasakė Tesa, rodydama į medžių guotą tolumoje.

Džefris paklausė:

– Ji eis namo pėsčia?

– Eina nusilengvinti, – paaiškino Sara, akimis lydėdama į miškelį ant kalvos kopiančią seserį.

Abu žiūrėjo, kaip Tesa kariausi stačiu šlaitu, susiėmusi rankomis už pilvo apačios, lyg neštų krepšį. Džefris paklausė:

– Jeigu aš juoksiuosi, kai ji nuriedės nuo tos kalvos, tu supysi?

Užuot atsakiusi, Sara nusikvatojo su juo.

Jis paklausė:

– Manai, ji ten susitvarkys?

– Susitvarkys, – atsakė Sara. – Nenumirs, jeigu truputį pajudės.

– Tikrai? – susirūpinęs nenusileido Džefris.

– Nesijaudink, – nuramino Sara, žinodama, kad Džefris visą gyvenimą nė sykio nėra buvęs ilgesnį laiką šalia nėščios moters. Jis tikriausiai baiminasi, kad, nepasiekusi medžių kalvos viršūnės, Tesa ims gimdyti. Kurgi ne, gerai būtų.

Sara pasuko nusikaltimo vietos link, bet stabtelėjo, nes jis nesekė paskui. Ji apsigrėžė, žinodama, kas laukia.

Jis tarė:

– Šįryt anksti išėjai.

– Nusprendžiau, kad tau reikia išsimiegoti. – Ji priėjo, pasiėmė iš jo švarko kišenės latekso pirštines ir paklausė: – Tai kas ten nešvaraus?

– Nebuvau taip baisiai pavargęs, – pasakė jis tuo pačiu gundomu balsu, koku būtų kalbinęs ją šįryt, jei nebūtų išsmukusi.

Ji maigė pirštines, nesugalvodama, ką pasakyti.

– Man reikėjo išleisti šunis.

– Galėtum juos vežiotis.

Sara reikšmingai pažvelgė į policijos automobilį.

– Naujas? – paklausė ji, apsimesdama, kad smalsauja. Grantu apygarda nedidelė. Apie naująjį patrulį automobilį Sara išgirdo anksčiau, negu jis spėjo privažiuoti prie nuovados.

Jis atsakė:

– Gavom prieš porą dienų.

– Kokios dailios raidės, – sumurmėjo ji atsainiu balsu.

– Ir ką tu pasakysi, – tarė jis; įkyri frazė, kurią pastaruoju metu buvo įsikandęs, kai nežinodavo, ką daugiau sakyti.

Sara neleido jam išsisukti.

– Kaip gražiai ji pasidarbavo.

Džefris žvelgė tiesiai į ją, lyg neturėdamas ko slėpti. Sara būtų susižavėjusi, jei jis nebūtų lygiai taip pat žvelgęs į ją, kai pastarąjį sykį užtikrino, kad jos neapgaudinėja.

Ji įtemptai šyptelėjo ir pakartojo:

– Tai kas nešvaraus?

Jis susierzinęs trumpai atsiduso.

– Pamatysi, – atsakė jis ir pasuko prie upės.

Sara ėjo normaliu greičiu, bet Džefris sulėtino žingsnį, kad ji spėtų su juo. Ji matė, kad jis pyksta, bet niekada nesileisdavo bauginama Džefrio nuotaikos.

Paklausė:

– Studentas?

– Tikriausiai, – vis dar striukai atsakė jis. – Patikrinome kišenes. Jokio dokumento jis neturėjo, bet šitas upės krantas – koledžo teritorija.

– Nuostabu, – sumurmėjo Sara, svarstydamą, kada gi pasirodys Čakas Geinsas, naujasis koledžo apsaugos viršininkas, ir ims abejoti viskuo, ką jie daro. Čaką nesunkiai būtų galima nuvyti šalin, bet pirmasis Džefrio nurodymas, tapus Grantos apygardos policijos viršininku, buvo rūpintis, kad koledžas būtų patenkintas. Čakas tai kuo puikiausiai žinojo ir, vos pasitaikydavo proga, tuo naudodavosi.

Sara pamatė labai dailią šviesiaplaukę, sėdinčią ant riedulių. Greta jos stovėjo Bredas Stivensas, jaunas patrulis, kadaise buvęs Saros pacientas.

– Elena Šafer, – paaiškino Džefris. – Ji bėgiojo miško pusėn. Perbėgusi tiltą, išvydo lavoną.

– Kada aptiko?

– Maždaug prieš valandą. Paskambino mobiliuoju.

– Ji bėgioja su telefonu? – paklausė Sara ir pagalvojo, kad nėra čia kuo stebėtis. Šiais laikais žmonės nė į tualetą nenuveina be telefono, kad neimtų nuobodžiauti.

Džefris tarė:

– Kai apžiūrėsi kūną, noriu pamėginti dar sykį su ja pasikalbėti. Pirma ji buvo sukrėsta. Galbūt Bredas padės ją nuraminti.

– Ar ji pažinojo auką?

– Regis, ne, – atsakė jis. – Tikriausiai tiesiog ne laiku ir ne vietoje pasipainiojo.

Tokia liudininkų dalia: išvysta ką nors kelias akimirkas, ir vaizdas nebeapleidžia jų visą gyvenimą. Laimė, kiek Sara įžiūrėjo kūną vagos viduryje, šitai merginai dar pasisėkė.

– Eikš, – tarė Džefris, imdamas Sarą už rankos, jiedviem prisartinus prie kranto. Žemė buvo kalvota, o upės pusėn – nuolydis. Tekantis lietaus vanduo žemėje išgraužė takelį, bet purvas buvo minkštas ir slidus.

Sara iš akies nustatė, kad vaga šioje vietoje bent keturiasdešimties pėdų pločio, bet vėliau Džefris kam nors palieps tiksliai išmatuoti. Žemė po kojomis buvo perdžiūvusi, ir ji juto, kaip smėlis ir molis pamažu žyra į teniso batelius, nes eidami lavono link jie kėlė dulkes. Prieš dvylika metų šioje vietoje vandens buvo iki kaklo.

Ji stabtelėjo pusiaukelėje iki įvykio vietos ir pakėlė akis į tiltą. Jį sudarė paprasčiausia betoninė sija su žemais turėklais. Pora colių nuo apačios kyšojo atbraila, o tarp jos ir turėklo kažkas buvo juodais dažais užpurškęs DVĖSK NEGRE ir didžiulę svastiką.

Sarai net burną sutraukė. Ji priekaištingai pratarė:

– O čia dabar kas?

– Taigi, – atsakė Džefris, ne mažiau pasišlykštėjęs. – Visame koledže pripaišyta.

– Nuo kada? – paklausė Sara. Grafitis atrodė išblukęs, tikriausiai poros savaičių senumo.

– Kas žino? – atsakė Džefris. – Koledžas dar nežino.

– Jei žinotų, ko nors imtųsi, – tarė Sara, per petį dairydama masi Tesos. – Gal nutuoki, kas terlioja?

– Studentai, – atsakė jis, spjaute išspjaudamas žodį, ir vėl žengė. – Tikriausiai kokie nors idiotai jankiai, kurie mano, kad labai šmaikštu atvažiuoti į pietus ir vaizduoti vergvaldžius.

– Nekenčiu vaikiščių rasistų, – sumurmėjo Sara, nusišypsodama Metui Hoganui ir Frenkui Volisui, prie kurių kaip tik prisiartino.

– Sveika, Sara, – pasakė Metas. Vienoje rankoje jis laikė momentinį fotoaparata, o kitoje – kelias nuotraukas.

Frenkas, Džefrio dešinioji ranka, jai tarė:

– Kaip tik baigėme fotografuoti.

– Dėkui, – atsakė Sara, užsimaudama latekso pirštines.

Auka gulėjo tiesiai po tiltu, veidu į žemę. Rankos buvo išskėstos į šalis, o kelnės ir apatiniai susibrukę aplink kulkšnį. Sprendžiant iš stoto, neapžėlusios nugaros ir pasturgalio, jaunas vyras, tikriausiai dvidešimties ar truptų daugiau. Šviesūs jo plaukai siekė apykaklę, o pakaušyje buvo perskirti. Jei ne iš išangės išvirtę kruvini audiniai, būtų atrode, kad jis miega.

– Ak, – pratarė ji, supratusi, dėl ko jaudinasi Džefris.

Sara formaliai atsiklaupė ir pridėjo stetofonendoskopą prie mirusio vaikinio nugaros. Juto ir girdėjo, kaip nuo jos prisilietimo krusteli šonkauliai. Širdis neplakė.

Užsinėrė stetofonendoskopą ant kaklo ir apžiūrėjo kūną, garsiai skelbdama, ką aptikusi.

– Nematyti jokių požymių traumų, kurių paprastai pasitaiko analinio žaginimo atvejais. Nei mėlynių, nei įbrėžimų. – Ji dirstelėjo į jo rankas ir riešus. Kairioji buvo nerangiai užlinkusi, ant dilbio matyti nedailus rausvas randas. Atrodė, kad atsirado per pastaruosius keturis ar šešis mėnesius. – Nebuvo surištas.

Jaunuolis vilkėjo tamsiai žaliais marškinėliais; Sara juos pakėlė, ieškodama kitų sužalojimų. Nugaros apačioje buvo ilgas įbrėžimas, oda pradrėksta, bet per mažai, kad bėgtų kraujas.

– Kas čia? – paklausė Džefris.

Sara neatsakė, nors įbrėžimas jai pasirodė keistas.

Ji pakėlė dešinę vaikino koją, norėdama patraukti ją šalin, bet kai nepakilo pėda, stabtelėjo. Užkišo ranką po kelnių klešne, čiuopdama čiurnos kaulus, paskui blauzdikaulį ir šei-
vikaulį; jausmas, lyg maigant avižinės košės pilną balioną. Ji patikrino kitą koją, ši buvo tokia pat minkšta. Kaulai ne šiaip sau lūžę, o tiesiog sugurę į miltus.

Trinktelėjo mašinos durelės, ir Sara nugirdo, kaip Džefris kužda panosėje:

– Šūdas.

Po kelių sekundžių krantu nusileido Čakas Geinsas; slystant šlaitu, rusvi apsaugininko uniformos marškiniai ties krūtine įsitempė. Sara pažinojo Čaką nuo pradinės mokyklos, kur jis be gailėsčio erzino ją dėl visko, pradedant jos ūgiu, baigiant gerais pažymiais ir raudonais plaukais, o dabar jį išvydusi ji apsidžiaugė ne daugiau negu žaidimų aikštelėje prieš daug metų.

Greta Čako su lygiai tokia pat, tik mažiausiai dviem dydžiais per didelė uniforma stovėjo smulkutė Lena Adams. Kelnes prilaikė diržas, o su aviatoriaus akiniais nuo saulės ir pasikišusi plaukus po beisbolo kepuraitė plačiu snapeliu ji atrodė kaip berniukas, apsirengęs tėvo drabužiais, ypač kai ant šlaito neišlaikė pusiausvyros ir nučiuožė ant užpakalio iki pat apačios.

Frenkas šoko jai padėti, bet Džefris žvilgsniu jį sulaukė. Lena dar prieš septynis mėnesius buvo detektyvė – saviškė. Džefris neatleido Lenai, kad ši išėjo, ir buvo pasiryžęs padaryti viską, kad niekas iš jo pavaldinių taip pat nedovanotų.

– Po galais, – tarė Čakas, pabėgėdamas kelis paskutinius žingsnius. Netgi tokią vėsią dieną viršutinė jo lūpa sužvilgo prakaitu, o veidas įraudo nuo įtampos leidžiantis šlaitu. Čakas buvo nepaprastai raumeningas, bet darė nesveiko žmogaus įspūdį. Jis visada prakaituodavo, o dėl plono riebalų sluoksnio oda atrodė įsitempusi ir išpurtusi. Veidas apskritas kaip mėnuo, akys mažumėlę per toli viena nuo kitos. Sara nežinojo, ar

tai nuo steroidų, ar nuo nevykusių svorio kilojimo pratimų, bet atrodė, kad jam bet kurią akimirką gresia širdies smūgis.

Čakas flirtuodamas mirktelėjo Sarai, tarė „Sveika, Raudona“, o paskui atkišo mėsingą plaštaką Džefriui.

– Kaip reikalai, Viršininke?

– Čakai, – atsakė Džefris, nenoromis spausdamas jam ranką. Jis paskubomis dirstelėjo į Leną, paskui vėl atsigręžė į įvykio vietą. – Mums paskambino maždaug prieš valandą. Ką tik atvažiavo Sara.

Ši tarė:

– Sveika, Lena.

Lena nežymiai linktelėjo, bet Sara neįžiūrėjo jos išraiškos už tamsių akinių. Džefris aiškiai nepritarė tokiam draugiškumui, ir jei jie būtų buvę vieni, ji būtų jam paaiškinusi, kur susikšti savo nepritarimą.

Čakas suplojo rankomis, lyg rodydamas, kas čia vadovauja.

– Na, tai kas nutiko, daktariuke?

– Tikriausiai savižudybė, – atsakė Sara, mėgindama prisiminti, kiek sykių prašė Čako nevadinti jos daktariuke. Bet nevadinti Raudona prašydavo dažniau.

– Tikrai? – paklausė Čakas, ištempęs kaklą. – O tau neatrodo, kad jį kažkas padrožė? – Parodė į apatinę kūno dalį. – Man tai atrodo.

Sara atsėdė ant kulnų ir nieko neatsakė. Ji vėl pažvelgė į Leną, galvodama, kaip ši laikosi. Maždaug prieš metus neteko sesers, o paskui tyrimo metu išgyveno tikrą pragarą. Nors Lena Adams Sarai daug kuo nepatiko, Čako Geinso ji niekam nelinkėtų.

Čakas pajuto, kad niekas nekreipia į jį dėmesio. Jis vėl suplojo rankomis ir įsakė:

– Adams, patikrink perimetrą. Pažiūrėk, ar ko nors neužuosi. Keista, bet Lena pakluso ir nuėjo pasroviui.

Sara pažvelgė į tiltą, prisidengusi nuo saulės akis.

– Frenkai, gal užliptum ten paieškoti raštelio ar ko?

– Raštelio? – pakartojo Čakas.

Sara kreipėsi į Džefrį.

– Manau, jis nušoko nuo tilto, – pasakė ji. – Nukrito ant kojų. Matyti į dumblą įsispaudę jo batų pėdsakai. Nuo smūgio jam nusmuko kelnės ir lūžo dauguma ar net visi pėdų ir kojų kaulai. – Ji pažvelgė į etiketę ant džinsų juosmens, tikrindama dydį. – Džinsai buvo apsmukę, o krentant iš tokio aukščio jėga labai stipri. Manau, kraujas sunkiasi iš atšokusių žarnų. Matyti, kad tiesiosios žarnos galas išverstas ir išstumtas pro išangę.

Čakas tyliai švilptelėjo, ir, nespėjusi susilaikyti, Sara pakėlė akis. Pamatė, kaip krutindamas lūpas jis skaito rasistinę keverzonę ant tilto. Plačiai nusišypsojo Sarai, tada paklausė:

– Kaip sesuo?

Sara pastebėjo, kad Džefris susičiaupė, sukando dantis. Devonas Lokvudas, Tesos kūdikio tėvas, buvo juodaodis.

– Kuo puikiausiai, Čakai, – atsakė Sara, prisiversdama nepažioti jauko. – O kodėl klausai?

Jis vėl nusišypsojo, pasistengdamas, kad ji pastebėtų, kaip jis žvelgia į tiltą.

– Šiaip sau.

Ji spoksojo į Čaką, pasibaisėjusi, kad nuo gimnazijos laikų jis beveik visai nepasikeitė.

– Tas randas ant rankos, – įsiterpė Džefris. – Jis atrodo šviežias.

Sara prisivertė pažvelgti į aukos ranką, bet kai atsakė, pyktis gniaužė gerklę:

– Taip.

– Taip? – pakartojo Džefris, turėdamas galvoje kitokį klausimą.

– Taip, – atsakė Sara, rodydama jam, kad ir pati įstengia apsiginti. – Manau, susižalota tyčia, tiesiai per stipininę arteriją. Dėl to galėjo atsidurti ir ligoninėje.

Čakas staiga susidomėjo Lenos užduotimi.

– Adams! – užriko jis. – Patikrink ana ten. – Parodė tolyn nuo tilto, į priešingą pusę, negu jiėjo.

Sara uždėjo rankas ant mirusio vaikinio klubų ir paprašė Džefrio:

– Gali padėti jį apversti?

Laukdama, kol Džefris užsismauks pirštines, Sara tarp medžių dairėsi Tesos. Jos nebuvo matyti. Bent sykį Sara džiaugėsi, kad Tesa jos mašinoje.

– Jau, – pasakė Džefris, padėjęs rankas mirusiam vaikinui ant pečių.

Sara suskaičiavo iki trijų, ir jie kaip įmanydami atsargiau apvertė kūną.

– O šūdas, – sucypė Čakas trimis oktavomis laibesniu balsu. Jis skubiai žengė ataturstas, lyg kūnas staiga būtų užsiliepsnojęs. Džefris greitai atsistojo gryniausio siaubo perkreiptu veidu. Metas nusigręžė ir, sprendžiant iš garso, ėmė žiaukčioti.

– Ką gi, – tarė Sara, neturėdama ką daugiau pasakyti.

Apatinė aukos penio dalis buvo beveik visiškai nudirta. Nuo galvutės laisvai karojo keturių colių odos atplaiša, o mėsa vienodais tarpais buvo suvarstyta svarmenų pavidalo auskarais.

Sara priklaupė ties dubeniu ir apžiūrėjo sužalojimą. Kai ištempė odą į deramą padėtį, išgirdo, kaip kažkas pro dantis įtraukė oro, o pati apžiūrėjo dantytus krašteliu, kur nuo organo buvo nuplyšusi mėsa.

Pirmasis prašneko Džefris:

– Kas čia, po galais?

– Kūno vėrimas, – atsakė ji. – Tai vadinama pasaitėlio kopėtelėmis. – Sara parodė metalo auskarus. – Jie gana sunkūs. Tikriausiai nuo smūgio oda nusimovė lyg kojine.

– Eina šikt, – vėl sumurmėjo Čakas, atvirai spoksodamas į sužalojimą.

Džefris negalėjo patikėti.

– Jis pats sau taip pasidarė?

Sara gūžtelėjo pečiais. Granto apygardoje genitalijų vėrimo nepasitaikė, bet klinikoje ji buvo užtektinai regėjusi įvertų auskarų sukeltų infekcijų, kad žinotų, jog tokių dalykų būna.

– Jė-zau, – murmėjo Metas, spardydamas žemes, vis dar neatsigręždamas į juos.

Sara parodė ploną auksinį žieduką, įvertą vaikinui į šnervę.

– Čia oda storesnė, todėl jis neištrūko. O antakis... – Ji apsidairė ir ant žemės pastebėjo dar vieną auksinį žieduką, įsmigusį į molį ten, kur tysojo kūnas. – Galbūt nuo smūgio atsisegė sagtelė.

Džefris parodė į krūtinę.

– O ten?

Maždaug du coliai žemiau dešiniojo vaikino spenelio driekėsi plona kraujo srovelė, o pats spenelis buvo plyšęs pusiau. Sara kažką įtarė ir atraitojo džinsų liemenį. Tarp užtrauktuko ir kelnaičių buvo įstrigęs dar vienas žiedukas.

– Auskaras spenelyje, – pasakė ji, paimdama žieduką. – Ar turi maišelį?

Džefris ištraukė mažą įkalčių maišelį, praskėtė jį ir bjaurėdamasis paklausė:

– Viskas?

– Tikriausiai ne, – atsakė ji.

Nykščiu ir smiliumi suėmusi vaikino žandikaulį, Sara praziždė burną. Atsargiai kyštelėjo pirštus, stengdamasi neįsipjauti.

– Tikriausiai buvo prasivėręs ir liežuvį, – pasakė ji Džefriui, čiupdama raumenį. – Jo galiukas prakirstas. Tiksliau žinosiu, kai pasiguldysiu ant stalo, bet manau, kad spaustukas gerklėje.

Ji atsisėdo ant kulnų, nusiėmė pirštines ir nužvelgė visą auką, o ne vien subadytas dalis. Jis atrodė paprastas vaikas, tik iš nosies varvėjo siaura kraujo srovelė ir rinkosi aplink lūpas.

Ant švelnaus smakro žėlė šviesiai rusva barzdelė, o žandenos buvo retos ir ilgos, susigarbanojusios palei žandikaulio liniją lyg spalvoti siūlai.

Čakas žengė žingsnį artyn pasižiūrėti ir net išsižiojo.

– O, šūdas. Čia juk... Šūdas... – jis sudejavo ir trinktelėjo sau per galvą. – Neprisimenu jo vardo. Jo mama dirba koledže.

Sara pastebėjo, kaip nuo tokios žinios suglebo Džefrio pečiai. Byla pasidarė dešimt kartų sudėtingesnė.

Frenkas nuo tilto šūktelėjo:

– Radau raštelį!

Sara nustebo, nors pati ir siuntė Frenką jo ieškoti. Buvo regėjusi nemažai savižudybių, bet čia kažkas atrodė negerai.

Džefris įdėmiai ją stebėjo, lyg skaitytų mintis. Jis paklausė Saros:

– Vis tiek manai, kad jis nušoko?

Sara išsisuko nuo atsakymo:

– Neatrodo, ką?

Džefris akimirką luktelėjo, tada apsisprendė:

– Iššukuosime apylinkę.

Čakas jau norėjo siūlytis padėti, bet Džefris grakščiai užbėgo jam už akių, paklausdamas:

– Čakai, gal liktum čia su Metu ir nufotografuotum veidą? Noriu parodyti jį merginai, kuri rado palaikus.

– Hm... – Čakas, regis, pamėgino sugalvoti pasiteisinimą, bet ne todėl, kad vengė pasilikti, o dėl to, kad nenorėjo klausyti Džefrio nurodymų.

Džefris pamojo Metui, ir šis pagaliau įstengė atsigręžti.

– Nufotografuok.

Metas įsitempęs linktelėjo galva, ir Sara pasvarstė, kaipgi jis fotografuos nežiūrėdamas į auką. Užtat Čakas nuo negyvelio negalėjo atplėšti akių. Tikriausiai dar niekad nebuvo matęs lavono. Pažinodama jį, Sara nesistebėjo. Iš jo išraiškos galėjai pamanyti, kad jis žiūri filmą.

– Eikš, – tarė Džefris, padėdamas Sarai atsistoti.

– Aš jau paskambinau Karlosui, – pasakė ši, turėdama galvoje savo asistentą iš morgo. – Netrukus pasirodys. Po skrodimu sužinosime daugiau.

– Gerai, – atsakė Džefris. Jis tarė Metui: – Pasistenk nufotografuoti aiškiai. Kai Frenkas nusileis, pasakyk, kad ateitų prie mašinų.

Metas atidavė jam pagarbą, vis dar neįstengdamas pratarti žodžio.

Sara įsikišo stetofonendoskopą į kišenę, ir jiedu nužingsniavo upės vaga. Ji pažvelgė į automobilį, akimis ieškodama Tesos. Saulė atsispindėjo nuo priekinio stiklo, paversdama jį šviesiu veidrodžiu.

Džefris palaukė, kol Čakas jų nebegirdės, ir paklausė:

– Ką nutylėjai?

Sara pagalvojo, nežinodama, kaip išreikšti nuojautą.

– Čia kažkas ne taip.

– Galbūt dėl Čako.

– Ne, – atsakė ji. – Čakas niekšas. Tai žinau jau trisdešimt metų.

Džefris šyptelėjo.

– Tada kas?

Sara atsigręžė į tysantį lavoną, paskui vėl pažvelgė į tiltą.

– Tas įbrėžimas ant nugaros. Iš kur jis?

Džefris sugalvojo:

– Nuo tilto turėklų?

– Kaip? Turėklai ne tokie aukšti. Jis tikriausiai sėdėjo nukoręs kojas.

– Po turėklais – atbraila, – priminė Džefris. – Galėjo nusibrozdinti krisdamas.

Sara vis žvelgė į tiltą, mėgindama įsivaizduoti teisingą scenarijų.

– Žinau, kad skamba kvailai, bet aš, juo dėta, nenorėčiau užsigauti krisdama. Atsistočiau ant turėklo ir šokčiau pirmyn, tolyn nuo atbrailos. Tolyne nuo visko.

– Galbūt jis nusileido ant atbrailos ir nusibrozdino nugarą į tiltą.

– Paieškok ten odos, – pasiūlė Sara, nors labai abejojo, ar ką nors suras.

– Jis nusileido ant kojų?

– Tai ne taip neįprasta, kaip tau atrodo.

– Manai, jis tyčia?

– Nušoko?

– Ten, – Džefris parodė apatinę kūno dalį.

– Įsivėrė auskarus? – paklausė Sara. – Tikriausiai jau seniai.

Viskas užgiję.

Džefris krūptelėjo.

– Kodėl reikia šitaip žalotis?

– Sakoma, kad nuo to sustiprėja seksualiniai pojūčiai.

Džefris nepatikėjo.

– Vyru?

– Ir moteriai, – atsakė Sara, nors ta mintis ją šiurpino.

Ji vėl pažvelgė į mašiną, tikėdamasi pamatyti Tesą. Aiškiai regėjo vietą, kur stovėjo automobiliai. Daugiau nieko nebuvo, tik Bredas Stivensas ir liudininkė.

Džefris paklausė:

– Kur Tesa?

– Kas žino? – sudirgusi atsakė Sara. Reikėjo vežti seserį namo, o ne temptis su savim.

– Bredai! – šūktelėjo Džefris patruliui, jiedviem einant mašinų link. – Ar Tesa nusileido nuo kalvos?

– Ne, pone, – atsakė jis.

Sara pažvelgė į užpakalinę sėdynę, manydama, kad Tesa ten susirangiusi snaudžia. Salone buvo tuščia.

Džefris tarė:

– Sara?

– Nieko tokio, – atsakė jam Sara, manydama, kad Tesa tikriausiai pradėjo leistis nuo kalvelės, o tada ją vėl prispyrė. Kūdikis jau kelias savaites šoka džigą ant šlapimo pūslės.

Džefris pasisiūlė:

– Nori, kad nueičiau jos paieškoti?

– Ji tikriausiai kur nors prisėdo pailsėti.

– Tikrai? – paklausė Džefris.

Ji numojo ranka ir nuėjo tuo pačiu takeliu į kalvą kaip ir Tesa. Koledžo studentai bėgiodavo miško takais, vedančiais nuo vieno miesto pakraščio į kitą. Jei Sara paėjėtų kokią mylią į rytus, išeitų prie vaikų klinikos. Vakaruose prietų greitkelį, o šiaurėje – priešingą miesto pakraštį, prie Lintonų namų. Jei Tesa nusprendė kulniuoti namo pėsčia, niekam nepasakiusi, Sara ją užmuš.

Įkalnė buvo statesnė, negu Sara manė, ir kalvos viršūnėje ji stabtelėjo atgauti kvapo. Visur mėtėsi šiukšlės, lyg sudžiūvusių lapų prikritę alaus skardinių. Ji pažvelgė į stovinčias mašinas, prie jų Džefris apklausė merginą, aptikusią lavoną. Bredas Stivensas pamojo, Sara jam taip pat, galvodama, kad jei pati kopdama užduso, Tesa tikriausiai apskritai vos įstengė alsuoti. Galbūt sesuo stabtelėjo atsikvėpti prieš leisdamasi žemyn. Galbūt sutiko laukinį žvėrį. Galbūt pradėjo gimdyti. Su šia mintimi Sara nusigrėžė į miškelį ir patraukė pramintu takeliu gilyn. Įėjusi kelias pėdas, ji apsidairė, žvalgydamasi sesers.

– Tesa! – sušuko Sara, stengdamasi nesupykti. Sesuo tikriausiai nuklydo ir užsimiršo. Prieš keletą mėnesių, kai riešas ištino ir nebeužsisegė metalinė apyrankė, ji nustojo nešioti laikrodį.

Sara žengė gilyn į mišką ir garsiau pakartojo:

– Tesa!

Nors diena saulėta, giraitėje buvo tamsu, aukštų medžių šakos lyg žaidžiančių vaikų pirštai pynėsi uždengdamos beveik

visą šviesą. Bet Sara vis tiek prisidengė akis, lyg nuo to geriau matytų.

– Tese! – vėl šūktelėjo ir mintyse suskaičiavo iki dvidešimties.

Niekas neatsiliepė.

Lapuose virš galvos sušnarėjo vėjelis, ir Sarai nejaukiai pašiorpo sprandas. Trindamasi nuogas rankas, ji žengė taku dar kelis žingsnius. Maždaug už penkiolikos pėdų takas šakojosi. Sara svarstė, kurion pusėn pasukti. Abu takeliai atrodė gerai praminti, žemėje buvo matyti teniso batelių atspaudai. Sara atsiklaupė, mėgindama įžiūrėti lygius Tesos basučių padus tarp rantuotų ir banguotų pėdsakų, ir už nugaros išgirdo garsą.

Ji pašoko, tardama „Tesa?“, bet tai tebuvo meškėnas, ne mažiau išsigandęs Saros negu ji jo. Jie stebėjosi į kits kitą kelias akimirkas, tada meškėnas nuturseno miškan.

Sara atsistojo ir nusibraukė žemes nuo rankų. Ji pasuko dešinėn, tada grįžo iki sankryžos, bato pakulniu nubrėžė žemėje strėlę, kad būtų aišku, iš kurios pusės atėjo. Vos palikusi žymę, Sara pasijuto kvailai, bet iš atsargumo galės juoktis vėliau, kai vėš Tesą namo.

– Tese? – tarė Sara, žingsniuodama takeliu ir pakeliui nulaūždama žemai augančią šakelę. – Tese? – vėl šūktelėjo, sustojo, palaukė, bet niekas neatsiliepė.

Priekyje Sara matė, kad takelis mažumėlę sukasi, o paskui vėl šakojasi. Ji svarstė, ar grįžti pasikviesti į pagalbą Džefrį, bet nusprendė, kad ne. Iš dalies jautėsi kvaila, kad apie tai pagalvojo, bet kažkur giliau širdyje neįstengė apmalšinti baimės.

Sara žengė pirmyn, eidama šaukė Tesą vardu. Kitoje kryžkelėje vėl prisidengė delnu akis ir apsidairė į abi puses. Takeliai pamažu rangėsi tolyn nuo kits kito, dešinysis maždaug už aštuoniasdešimties pėdų staiga sukosi. Miškas čia buvo tamsus, ir Sarai teko įtempti regą. Ji ėmė piešti žymę kairiame takelyje, bet kažkas šmėstelėjo jos mintyse, lyg akys būtų pavėlavusios

perduoti atvaizdą smegenims. Sara nužvelgė takelį dešinėje ir prieš pat staigųjį posūkį pamatė keistos formos akmenį. Žengė kelis žingsnius pirmyn, tada pasileido bėgti, supratusi, kad iš tikrųjų tai ne akmuo, o Tesos basutė.

– Tesa! – sušuko Sara, pastvėrusi batą nuo žemės ir priglaudusi prie krūtinės, ji ėmė suktis ratu, it paklaikusi ieškodama sesers. Metė basutę, apimta svaigulio. Ligi šiol tramdytas siaubas virto tikra panika ir sugniaužė gerklę. Priešais ją proskyroje ant nugaros gulėjo Tesa, viena ranka ant pilvo, kita priešono. Galva buvo nepatogiai pakreipta, lūpos pražiotos, akys užmerktos.

– Ne... – kuždėjo Sara, bėgdama prie sesers. Jas skyrė ne daugiau kaip dvidešimt pėdų, bet atrodė lyg šimtas mylių. Saros galvoje sukosi milijonas minčių, bet nė viena jos neparengė tam, ką ji išvydo. – O Dieve, – aikčiojo Sara, keliai neatlaikė, ir ji puolė ant žemės. – O ne...

Tesai bent dusyk buvo durta į pilvą ir vieną sykį į krūtinę. Visur telkšojo kraujas, tamsiai violetinė jos suknelė sudrėkusi ir pajuodusi. Sara pažvelgė į sesers veidą. Jai buvo perplėštas skalpas, dalis jo užkritusi ant kairės akies, ryškiai raudona mėsa dar ryškesnė prie blyškios baltos odos.

Sara suriko:

– Ne... Tese... ne! – Ji pridėjo ranką Tesai prie skruosto, kad ši prasimerktų. – Tese? – tarė ji. – O Dieve, kas nutiko?

Sesuo neatsakė. Tysojo suglebusi ir nesipriešino, kai Sara prispaudė nudrėkštą skalpą į vietą ir pravėrė jos akių vokus, mėgindama įžiūrėti lėliukes. Sara bandė patikrinti miego arterijos pulsą, bet ranka taip drebėjo, kad tik makabriškai krauju išterlioję Tesai kaklą. Priglaudė ausį prie Tesos krūtinės, šlapia suknelė prilipo prie skruosto, pamėgino ieškoti gyvybės požymių.

Klausydamosi Sara žvelgė į pilvą, kur buvo kūdikis. Iš žemesniųjų dūrių lyg iš varvančio čiaupo sunkėsi kraujas ir įs-

čių vandenys. Pro plačią skylę violetiniame megztinyje kyšojo gabaliukas žarnos. Sara užsimerkė, sulaukė kvapą, kol išgirdo silpnai plakančią Tesos širdį ir pajuto beveik nepastebimai besikilnojančią krūtinę – sesuo traukė orą į plaučius.

– Tese? – tarė Sara sėsdamasi ir atgalia ranka šluostydamosi kraują nuo veido. – Tese, prašau, atsimerk.

Sarai už nugaros trakstelėjo šakelė, ji atsigręžė, o širdis daužėsi lyg pašėlus. Ten stovėjo Bredas Stivensas, net išsižiojęs iš nuostabos. Kelias sekundes netekę amo abu žvelgė į kits kitą.

– Daktare Linton? – galiausiai paklausė jis silpnu balseliu didelėje proskynoje. Atrodė toks pat išsigandęs kaip meškėnas ant takelio.

Sara įstengė tik spoksoti į jį. Mintyse ji klykte klykė, kad jis pakviestų Džefrį, ką nors darytų, o tikrovėje žodžiai niekaip neprasiveržė.

– Aš pakviesiu pagalbos, – pasakė jis, nusigręžė ir nubėgo takeliu, bilnodamas batais.

Sara nulydėjo Bredą akimis, kol jis pranyko už posūkio, o tada vėl leido sau pažvelgti į Tesą. Šito negali būti. Jos abi įstriogo kažkokiamе siaubingame košmare, netrukus Sara atsibus, o sapnas išsisklaidys. Tai ne Tesa – ne mažoji sesutė, užsispyrusi eiti sykiu kaip vaikystėje. Ji tik nuėjo pasivaikščioti, paieškoti, kur nusilengvinti. Ji neguli čia, ant žemės, plūsdama kraujais, Sarai nesugalvojančią, ką daugiau daryti, kaip tik palaikyti ją už rankos.

– Viskas bus gerai, – kalbėjo ji seseriai ir pasilenkusi paėmė jos kitą ranką. Pajuto, kad prie odos kažkas limpa, ir pažvelgusi į dešinią Tesos delną pamatė, kad prie jo prikibusi balto plastiko skiautelė.

– Kas čia? – paklausė ji.

Tesa sugniaužė kumštį ir sudejavo.

– Tesa? – kreipėsi Sara, pamiršusi plastiką. – Tesa, pažvelk į mane.

Jos vokai suvirpėjo, bet neprasivėrė.

– Tese? – kalbėjo Sara. – Tese, paklausk. Pažiūrėk į mane. Tesa lėtai pramerkė akis ir sušvokštė:

– Sara...

Tuomet vokai vėl virpėdami ėmė vertis.

– Tesa, neužsimerk! – liepė Sara, spausdama jai ranką ir klausinėdama: – Ar jauti? Pasakyk ką nors. Ar jauti, kaip spaudžiu tau ranką?

Tesa linktelėjo galva, plačiai atmerkusi akis, lyg staiga pažadinta iš gilaus miego.

– Ar nesunku kvėpuoti? – paklausė Sara, jusdama balse šaižią panikos gaidelę. Suprasdama, kad nuo to tik blogiau, stengėsi tvardyti. – Ar tau sunku kvėpuoti?

Tesa virpančiomis iš įtampos lūpomis be garso pratarė „ne“.

– Tese? – klausinėjo Sara. – Kur tau skauda? Kur labiausiai skauda?

Sesuo neatsakė. Jos ranka netvirtai pakilo prie galvos, pirštai pakibo virš praplėšto skalpo. Kai prašneko, balsas tebuvo kimus kuždesys:

– Kas man?

– Nežinau, – atsakė Sara, negalvodama nieko, tik kad Tesai nevalia užmigti.

Tesa pirštais užčiuopė skalpą, pajudino odą, bet Sara patraukė jos ranką. Tesa sušnabždėjo:

– Kas..? – Bet po vieno žodžio nutilo.

Netoli jos galvos gulėjo stambus akmuo, aplipęs krauju ir plaukais.

– Griūdama užsigavai galvą? – paklausė Sara, manydama, kad taip ir buvo. – Tu nugriuvai?

– Aš ne...

– Tau kas nors dūrė, Tese? – paklausė Sara. – Ar prisimeni, kas nutiko?

Tesos veidą perkreipė baimė, o ranka siekė pilvo.

– Ne, – pasakė Sara, paimdama Tesą už rankos ir neleisdamai jai apčiuopti sužalojimų.

Vėl sutraškėjo šakelės, atlėkė Džefris. Jis suklypo ant kelių priešais Sarą ir paklausė:

– Kas nutiko?

Vos jį išvydusi, Sara pratrūko raudoti.

– Sara! – tarė jis, bet ji taip kūkčiojo, kad neįstengė atsakyti. – Sara, – pakartojo Džefris. Jis suėmė ją už pečių ir paliepė: – Sara, susikauptk. Ar matei, kas tai padarė?

Ji apsidairė, tik dabar supratusi, kad sesers užpuolikas vis dar gali būti netoliese.

– Sara!

Ji papurtė galvą.

– Nemačiau... Aš ne...

Džefris paplekšnojo per jos priekines kišenes, surado stetofonendoskopą ir įdėjo jai į suglebusį delną.

– Frenkas skambina greitajai, – pasakė jis, bet žodžiai atsklido iš taip toli, kad Sarai atrodė, lyg juos skaitytų iš lūpų, o ne girdėtų. – Sara!

Emocijos pakirto jai kojas, ji nesumetė, ką daryti. Akiratis susitraukė, ir ji tematė Tesą, kruviną, persigandusią, iš šoko išplėstomis akimis. Jose kažkas šmėstelėjo: niekingas siaubas, skausmas, akinama baimė. Sara buvo visiškai bejėgė.

Džefris pakartojo:

– Sara! – Uždėjo ranką jai ant žasto.

Staiga ūždama lyg pro užtvanką šniokščiantis vanduo grįžo klausa.

Jis spustelėjo jai žastą, kad net suskaudo.

– Pasakyk, ką man daryti.

Jo žodžiai sugražino ją į tikrovę. Kimiu balsu ji tarė:

– Nusivilk marškinius. Reikia sustabdyti kraujoplūdį.

Džefris nusimetė švarką ir kaklaraištį, tada drėkste išdraskė marškinių sagas. Jai pamažu ėmė veikti protas. Ji įstengs. Ji žino, ką daryti.

Jis paklausė:

– Sunkiai sužeista?

Sara neatsakė, nes žinojo, kad viską įvardydama pasės dar daugiau siaubo. Todėl tik prispaudė jo marškinius prie Tesos pilvo, tada ant jų uždėjo Džefrio plaštaką, sakydama „Šitaip“, kad jis žinotų, kaip stipriai spausti.

– Tese? – tarė Sara, stengdamasi sesers labai išlikti stipri. – Būk gera, mažute, pažiūrėk į mane, gerai? Tik pažiūrėk ir pasakyk, jeigu kas ne taip, gerai?

Tesa linktelėjo galva, o žvilgsnis nėrė į šalį – iš ten prie jų artinosi Frenkas.

Jis suklypo greta Džefrio.

– Už dešimties minučių atvyks „Life Flight“. – Jis ėmė sagsytis marškinius, o į proskyną kaip tik įėjo Lena Adams. Jai įkandin sekė Metas Hoganas, prie šonų gniauzdamas kumščius.

– Jis tikriausiai nulėkė ten, – pasakė jiems Džefris, rodydamas takelį, vedantį gilyn į mišką. Jiedu nubėgo, netarę nė žodžio.

– Tese, – tarė Sara, spusteldama ir praverdama žaizdą krūtinėje, norėdama patikrinti, ar ji gili. Pagal peilio trajektoriją ašmenys turėjo atsidurti pavojingai arti širdies. – Žinau, kad skauda, bet pakentėk. Gerai? Ar gali pakentėti?

Tesa skausmingai linktelėjo galva, o jos žvilgsnis vis dar lakstė į šalį.

Sara stetofonendoskopu paklausė Tesos krūtinės, jos širdis mušė lyg būgnelis, ji kvėpavo trūkčiojamai. Priglaudė stetofonendoskopą prie pilvo ieškodama vaisiaus pulso ir pajuto, kaip vėl ėmė virpėti ranka. Dūris į pilvą yra dūris vaisiui, todėl Sara nenustebo, neaptikusi antrojo pulso. Iš žaizdos sruvo iščių vandenys, naikindami vaisiaus apsaugą. Net jei peilio ašmenys jo nesužalojo, tikrai pakenks kraujo ir skysčio praradimas.

Sara juto, kaip ją verte veria Tesos akys, užduodančios klausimą, bet į jį atsakyti Sarai neapsivertė liežuvis. Jei Tesą ištiks šokas, jei pakils adrenalino lygis, širdis ims greičiau pumpuoti kraują iš kūno.

– Silpnas, – pasakė Sara, jusdama, kaip nuo melo nudiegia paširdžius. Ji prisivertė pažvelgti Tesai į akis, paėmė ją už rankos ir pridūrė: – Pulsas silpnas, bet girdžiu jį.

Dešinė Tesos ranka pakilo prie pilvo, bet Džefris ją sulaikė. Jis pažvelgė į jos delną.

– Kas čia? – paklausė Džefris. – Tesa? Ką čia turi? – Kilstelėjo Tesos ranką, kad ji pamatytų, apie ką jis kalba. Prieš akis sušmėžavus plastikui, jos veidas atrodė sutrikęs.

– Ar tai iš jo? – paklausė Džefris. – Iš to, kas tave užpuolė?

– Džefri, – tyliai pratarė Sara. Jo marškiniai permirko krauju, ranka iki riešo taip pat. Jis suprato, ką ji turi galvoje, ir ėmė vilktis apatinius marškinius, bet jinai jį sulaikė ir pastvėrė jo švarką, nes taip buvo greičiau.

Akimirką pašokus spaudimui, Tesa suvaitojo, sušnypštė.

– Tesa? – garsiai paklausė Sara, vėl imdama seserį už rankos. – Kaip tu?

Sesuo nežymiai linktelėjo, sučiaupusi lūpas, išpūtusi šnerves, sunkiai gaudydama kvapą. Suspaudė Sarai ranką taip, kad net kauliukai sugrikšėjo.

Sara paklausė:

– Tau nesunku kvėpuoti, ką?

Tesa neatsakė, bet jos akys lakstė nuo Džefrio prie Saros.

Sara pasistengė, kad balse nebūtų girdėti baimės, ir pakartojo:

– Ar tu laisvai kvėpuoji?

Jei Tesa neįstengtų kvėpuoti, Sara labai nedaug kuo galėtų jai padėti.

Susikaupęs Džefris santūriai tarė:

– Sara... – Jo delnas ant Tesos pilvo įsitempė. – Atrodo, sąrėmis.

Sara skubiai papurtė galvą ir uždėjo delną prie Džefrio rankos. Pajuto gimdos susitraukimus.

Garsiai paklausė:

– Tesa! Ar čia labiau skauda? Ties pilvo apačia?

Tesa neatsakė, bet jos dantys ėmė kalenti lyg nuo šalčio.

– Patikrinsiu gimdos kaklelį, gerai? – įspėjo Sara ir pakėlė Tesai suknelę. Nuo kraujo ir skysčio Tesos šlaunys buvo lipnios, pajuodusios. Sara įkišo pirštus. Reaguodamas į bet kokią traumą kūnas įsitempia, kaip tik tai ir vyko. Ji pasijuto lyg įkišusi pirštus į spaustuvus. – Atsipalaiduok, – paprašė, ieškodama gimdos kaklelio. Akušerijos mokėsi prieš daug metų, bet neseniai ruošdamasi gimdymui pasiskaitė tikrai per mažai.

Tačiau tarė:

– Viskas gerai. Tau viskas gerai.

Džefris pasakė:

– Vėl pajutau.

Sara žvilgsniu paprašė nešnekėti. Ji taip pat pajuto sąrėmį, bet niekuo negalėjo padėti. Net jei esama tikimybės, kad kūdikis gyvas, cezario pjūvis tokioje aplinkoje Tesą pražudytų. Jei peilis perrėžė gimdą, ji nukraujuotų jiems nespėjus pasiekti ligoninės.

– Gerai, – pasakė Sara, ištraukdama iš Tesos kūno ranką. – Kaklelis neprasiplėtęs. Viskas gerai. Girdi, Tese? Viskas gerai.

Tesos lūpos dar krutėjo, bet vienintelis garsas buvo sunkus alsavimas. Jai prasidėjo hiperventiliacija, ją tuojau ištiks hipokapnija.

– Lėčiau, mieloji, – paprašė prisikišdama Sara. – Pasistenk kvėpuoti lėčiau, gerai? – Parodė kaip, giliai įkvėpė, lėtai iškvėpė, vis galvodama, kad prieš kelias savaites to paties mokėsi Lamazo pamokėlėse. – Šitaip, – pasakė, kai Tesa ėmė alsuoti lėčiau. – Lėtai, pamažu.

Akimirką Sarai palengvėjo, bet tuojau įsitempė visi ligi vieno Tesos veido raumenys. Galva ėmė virpėti, ir Saros delnu, o paskui ir visa ranka lyg kamertonu nubėgo virpuliai. Pro Tesos lūpas prasiveržė gurgimas, išvarvėjo skaidraus skysčio srovelė. Akys vis dar stiklinės, žvilgsnis bukas ir šaltas.

Sara tyliai paklausė Frenko:

– Kada atvyks greitoji?

– Jau greitai, – atsakė šis.

– Tesa! – tarė Sara griežtu, grėsmingu balsu. Šitaip su sesute ji nekalbėjo nuo tada, kai ši, būdama dvylikos, norėjo kūlvirsčia nušokti nuo namo stogo. – Tesa, laikykis! Dar trupučiuką. Girdi? Laikykis. Aš tau sakau...

Tesos kūnas staiga stipriai trūktelėjo, kietai susičiaupė žandikauliai, akys užvirto, iš gerklės pasigirdo kriokimas. Traukuliai buvo bauginamai stiprūs, jie purtė Tesą lyg elektros srovė.

Sara mėgino pridengti seserį savo kūnu, kad ji dar labiau nesusižalotų. Sesuo nesuvaldomai drebėjo, vaitojo, vartė akis. Atsipalaidavo šlapimo pūslė, pasijuto stiprus rūgštus šlapimo kvapas. Žandikaulis taip kietai sučiauptas, kad kaklo raumenys išpampo lyg plieno lynai.

Tolumoje Sara išgirdo burzgiant variklį, paskui aiškiai atpažįstamą sraigtasparnio sparnų kapojimą. Kai oro greitoji pakibo virš galvos, o paskui pasuko upės vagos link, Sarai akis nudilgė ašaros.

– Greičiau, – kuždėjo ji. – Prašau, greičiau.